

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.21.551/2019/11.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella előadó bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője:

ügyintéző: dr. Kalász Imre Zsolt ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője:

Dr. Bögös Péter ügyvéd

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 56.Pf.630.040/2019/10.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Budai Központi Kerületi Bíróság 9.P.21.259/2018/14.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 45.000 (negyvenötezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A peres felek testvérek, közöttük több per van folyamatban. 2012 óta rossz a viszonyuk, hosszabb ideje nem beszélnek egymással.

[2] Édesanyjuk kizárólagos tulajdonát képezte az ingatlan (a továbbiakban: ingatlan), melyre korábban az alperes kötött a szolgáltatóval villamosenergia szolgáltatási szerződést. A felmerült díjakat a peres felek édesanyja 2016. december 14-én bekövetkezett haláláig fizette.

[3] Az édesanya végrendeletében minden ingó- és ingatlan vagyonát a felperesre hagyta, az alperest az öröklésből kitagadta. A hagyatéki tárgyaláson az alperes vitatta a kitagadás érvényességét és a hagyaték átadását a törvényes öröklés rendje szerint kérte. Hagyatéki

hitelezői igényként kívánta érvényesíteni a vezetékes telefonszolgáltatás általa kifizetett díját, amelyre szintén ő kötött szerződést a szolgáltatóval. A felperes a követelést vitatta és jelezte, tart attól, hogy az alperes az áramszolgáltatási szerződést meg fogja szüntetni.

[4] A felperes B-ön lakik, munkáját interneten végzi. Az ingatlant a birtokában tartja, alkalmanként ott tartózkodik.

[5] Az első hagyatéki tárgyalást követően az alperes az ingatlanra megkötött villamosenergia szolgáltatási szerződést megszüntette, a szolgáltató a villanyórát leszerelte. Erről a tényről a felperes a hagyatéki ingóeltár felvételekor, 2017. július 12-én szerzett tudomást tapasztalva, hogy nincs áram az ingatlanban. Erre tekintettel 2017. augusztus 3-án újabb áramszolgáltatási szerződést kötött. A villanyóra felszereléséért 50.800 forintot fizetett meg.

[6] A közjegyző 2017. szeptember 26-án kelt ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzésével az ingatlant a felperesnek adta át.

[7] Az alperes a végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránt keresettel élt, a per a Budaörsi Járásbíróságon 19.P.22.278/2017. számon van folyamatban.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] A felperes módosított keresetében 196.200 forint sérelemdíj és 50.800 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[9] Előadása szerint az alperes a bosszantása céljából szüntette meg az áramszolgáltatási szerződést annak ellenére, hogy édesanyjuk halála óta ő az áramszolgáltatási díjakat megfizette. Hangsúlyozta, a szerződés megszüntetésekor túlfizetésben volt, ezért az alperes nem hivatkozhat arra, hogy kárenyhítés céljából szüntette meg a szerződést. A cselekedetét joggal való visszaélésnek minősítette.

[10] Álláspontja szerint a szolgáltatási szerződés megszüntetése korlátozta a személyes szabadsághoz való jogát, mert a lakást nem tudta használni, életét át kellett szerveznie. Cselekvési szabadságának korlátozását abban látta, hogy olyan dolgokkal kellett foglalkoznia, amikkel nem kívánt. Kérte figyelembe venni, hogy az ingatlanban a számítógépén nem tudott dolgozni, a telefonját sem tudta feltölteni, takarítani, pihenni és az esti sötétség félelemmel töltötte el. Állította, már nem tud olyan meghittlen emlékezni a lakásban, mint azelőtt, az alperes a magatartásával negatív irányban befolyásolta a lelki állapotát. Véleménye szerint mindezzel sérült a magánélethez és a lakás jogellenes korlátozástól mentes élvezetéhez fűződő személyiségi joga.

[11] Érvelt azzal is, hogy az alperes jogellenes magatartásával neki kárt okozott, amelyet a villanyóra visszaszerelésének költségében jelölt meg.

[12] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[13] Hivatkozott arra, hogy a felperes édesanyjuk otthonba kerülésétől, 2016. október 23-tól kezdődően birtokolja az ingatlant, melynek költségeit neki viselnie. Utalt arra is, elvárható lett volna tőle, hogy a mérőórát a nevére átírassa, és mivel ezt elmulasztotta, saját felróható magatartására az alperessel szemben nem hivatkozhat. Kifejtette, a jóhiszemű birtokos kötelezettsége a lakás állagának folyamatos fenntartása és a terhek viselése, így a felperes nem bízhatott alappal abban, hogy a végrendeleti úton hozzákerült lakással kapcsolatosan az alperes bármilyen kötelezettséget vállal. Úgy vélte, azt, hogy további kárának megelőzése érdekében szüntette meg a szerződést, alátámasztja, hogy a felperes még a telefondíj hagyatéki hitelezői igényként való érvényesítése ellen is tiltakozott. Hangsúlyozta, ha a felperesnek érdeke fűződött az áramszolgáltatáshoz, a mérőórát a nevére kellett volna átíratnia.

[14] Álláspontja az volt, jogellenes magatartást nem tanúsított és az sem nyert bizonyítást, hogy szándéka a felperes bosszantására irányult volna: édesanyjuk halálát követően nem ismert olyan okot, ami szükségessé tette volna a lakásban az áramszolgáltatást, a havi 3 napos felperesi ott tartózkodásról is csak 2018 szeptemberében szerzett tudomást.

Az első- és másodfokú ítélet

[15] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a keresetet elutasította.

[16] Megállapította, az alperestől nem volt elvárható és jogszabályi kötelezettség sem terhelte arra vonatkozóan, hogy a szolgáltatóval még az édesanyja életében kötött közüzemi szolgáltatási szerződést fenntartsa arra a lakásra, amelyet nem használ, és amelynek nem tulajdonosa. A tények értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy egyik fél sem volt együttműködő. Ugyanakkor ésszerű lépésnek tartotta, hogy az alperes a szolgáltatási szerződést megszüntette, mert a felperes már a hagyatéki tárgyaláson tiltakozott a telefondíj alperesi hitelezői igényként való érvényesítése ellen. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a szerződés megszüntetése a felperes személyiségi jogait nem sértette, magatartása nem volt jogellenes, ezért mind a sérelemdíj, mind a kártérítés iránti követelést alaptalannak ítélte.

[17] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai szerint helybenhagyta.

[18] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel tért ki arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során tájékoztatási kötelezettségének eleget tett. Úgy értékelte, ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a felperes személyiségi jogának alperes általi megsértését kétséget kizáróan nem bizonyította. Kifejtette, a szerződés megszüntetése, az együttműködés hiánya a részéről nem tekinthető jogellenes magatartásnak, így viszont nincs olyan személyiségi jogsértés, amely a felperes sérelemdíj iránti igényét megalapozná. Jogellenesség hiányában a vagyoni kárigényt sem találta alaposnak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[19] A felperes felülvizsgálati kérelmében – tartalma szerint a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását kérte.

[20] Érvelése szerint a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdését, 213. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:3. § (1) és (2) bekezdését, 1:4. § (1) bekezdését, valamint 6:62. § (1) bekezdését.

[21] Véleménye szerint a Pp. 206. § (1) bekezdését sérti, hogy a másodfokú bíróság a peradatok ellenére nem állapította meg: az alperes tudta, hogy szüksége volt az ingatlanban az áramszolgáltatásra. Úgy vélte, az a következtetés is levonható, hogy az alperes akarata a közszolgáltatási szerződés megkötésével a lakásban lakó családtagjai – köztük a felperes – részére az áramszolgáltatás biztosítása volt. Kifejtette, az alperes és a közüzemi szolgáltató között szerződéses jogviszony állt fenn, ugyanakkor az alperes mint kötelezett, valamint édesanyjuk és a felperes mint jogosultak között az áram szivességi használatára is szerződés jött létre ráutaló magatartással. Nem vitatta, hogy az alperesnek nem volt kötelessége

fenntartani egyik szerződést sem, azonban az áramszolgáltatási szerződést csak a Ptk. 6:213. § (1) bekezdése szerint mondhatta volna fel, arról őt értesítenie kellett volna. E körben hivatkozott a Ptk. 6:62. § (1) bekezdésében rögzített együttműködési és tájékoztatási kötelezettségre, ami a feleket a szerződést érintő lényeges körülmények tekintetében terheli. Mindezek alapján álláspontja az volt, hogy a szerződéseket az alperes a felperes előzetes értesítése nélkül nem szüntethette volna meg, ezért köteles egyrészt az ebből származó kár, másrészt – mivel magatartása a felperes bosszantására irányult – sérelemdíj megfizetésére.

[22] Érvelése szerint a cselekvési szabadsághoz fűződő jog létező személyiségi jog és mivel annak megsértéséről a másodfokú bíróság nem döntött, a jogerős ítélet nem felel meg a Pp. 213. § (1) bekezdésének. Megjegyezte, hivatkozott a magánéletéhez, valamint a magánlakáshoz fűződő jogának megsértésére is, amelyek ugyancsak személyiségi jogoknak minősülnek.

[23] Jogellenesnek tartotta a jogerős ítéletnek azt a megállapítását is, hogy az alperes részéről az együttműködés hiánya nem jogellenes és nem valósít meg személyiségi jogsértést, holott az a Ptk. 1:3. § (1) és (2) bekezdésébe, valamint 1:4. § (1) bekezdésébe ütközik.

[24] A Ptk. 6:62. § (1) bekezdését sértőnek tartotta a másodfokú bíróságnak azt a megállapítását, amely szerint a szerződés megszüntetése nem jogellenes.

[25] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

[26] Indokolásában kiemelte, hogy felülvizsgálati kérelem olyan érvre nem alapítható, ami korábban nem volt a felülvizsgálattal élő fél álláspontjának a része. Véleménye szerint ide sorolható a szerződéses láncsal, valamint a szívességi alapú kapcsolatokkal összefüggő felperesi érvelés.

[27] Megjegyezte, a felülvizsgálati kérelem nem felel meg a Pp. 272. § (2) bekezdésének, mert a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértése csak általános vélekedés szintű hivatkozás.

[28] Hangsúlyozta, nem lett volna köteles sem szívességi jogviszony, sem szerződés fenntartására úgy, hogy a díjat a felperes nem, vagy nem rendszeresen fizette. E körben utalt rossz viszonyukra. Állította azonban, hogy köztük az áramszolgáltatásra vonatkozóan jogviszony egyáltalán nem jött létre, így annak megszüntetéséről sem kellett értesítenie a felperest.

[29] A felülvizsgálati kérelemnek a bosszantási célzatra történt hivatkozásával kapcsolatban előadta, hogy az csupán szubjektív, egyben valótlan érzés, amely nem alkalmas arra, hogy sérelemdíj fizetési kötelezettség alapja legyen. Véleménye az volt, a felperesnek sem személyes, sem cselekvési szabadságát nem sértette meg. Lényegesnek tartotta azt is, hogy a felperes életvitelszerűen Budaörsön él.

A Kúria döntése és jogi indokai

[30] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[31] A Kúria előrebocsátja, hogy Pfv.8. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem 50.800 forint vagyoni kártérítésre vonatkozó részét hivatalból elutasította, ezért ítéletében kizárólag a sérelemdíj iránti igény kapcsán előadott jogi érveket vizsgálta.

[32] A Pp. 272. (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[33] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozásának indokait is ismerteti. A 3. ponthoz fűzött indokolás szerint a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Az előbbivel szemben az a követelmény érvényesül, hogy a felülvizsgálattal élő félnek pontosan meg kell jelölnie azt a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet, amelynek a megsértésére hivatkozik. A megsértettként megjelölt jogszabályhelyhez pedig logikailag és perjogilag is szorosan kapcsolódó, azzal összefüggő szöveges indokolásnak kell társulnia úgy, hogy ez alapján a felülvizsgálati kérelem alkalmas legyen a rendkívüli perorvoslati eljárás formai és tartalmi kereteinek kijelölésére. Az eseti döntésekre való hivatkozás mindezeket nem pótolja. Érdemben ezért csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében az ismertetett tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. Ha a fél több jogszabálysértést állít, e követelményeknek mindegyik hivatkozása esetében maradéktalanul teljesülnie kell. Nem elégséges az sem, ha a fél az általa megsértettnek vélt jogszabályhelyeket csupán felsorolja, majd indokait úgy adja elő, hogy azokat nem társítja az egyes, konkrétan megjelölt, megsértettként állított jogszabályhelyekhez.

[34] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül, érdemi vizsgálata pedig kizárólag azokra a hivatkozásokra terjedhetett ki, amelyek a megsértett jogszabályhely megjelölését és a jogszabálysértés körülírását is tartalmazták.

[35] A felperes felülvizsgálati kérelmében állította, a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, mert a peradatok alapján megállapítható egyrészt, hogy az alperes tudta, a felperesnek az áramellátásra szüksége volt, másrészt azokból a közszolgáltatási szerződés megkötésének céljára, a családtagok áramhasználatának biztosítására is következtetés vonható le.

[36] A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A felülvizsgálati eljárásban a felülmérlegelés a Kúria következetes gyakorlata szerint korlátozott: arra csak akkor van lehetőség, ha a jogerős ítéletben a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlenül, a logika szabályaival ellentétesen történt (BH1999. 44.), a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013. 119.).

[37] A felperes álláspontjának alátámasztásául a felülvizsgálati kérelemben két – az alperes vallomását rögzítő – jegyzőkönyv részletre hivatkozott. Az idézett részletek azonban

nem mondanak ellent a jogerős ítélet tényállásának és abból levont jogi következtetéseinek sem, ahogy a helyes indokai szerint helybenhagyott elsőfokú ítéleti megállapításoknak sem a felek közti jogviszony tartalmát, valamint az alperes ismereteit illetően az áramellátás szükségességéről. Az első idézett jegyzőkönyv részlet kizárólag a perrel érintett áramszolgáltatási szerződés megkötéséhez vezető eseménysorra vonatkozik, amiből nem következik a felperes által állított, az alperes és közte fennálló jogviszony létrejötte. A második részlet pedig arról az időszakról szól, amikor a felek édesanyja még élt, így abból nem vonható le arra következtetés, hogy az alperes mennyiben volt tisztában az örökhagyó halála utáni felperesi áramszükséglettel. A releváns tényállás tehát helyesen került megállapításra a peradatok alapján, nincs indok a felülmérlegelésre.

[38] A Kúria ennek kapcsán fontosnak tartja kiemelni azt is, hogy a bíróság a perben csak az ügy eldöntése szempontjából jelentős tényeket veheti figyelembe, és ennek megfelelően csak az ebből a szempontból jelentős tények bizonyításával foglalkozhat. Azt, hogy milyen tények jelentősek valamely per eldöntése szempontjából, azok a jogszabályok határozzák meg, amelyek ezekhez a tényekhez, illetve e tények fennállásához, vagy fenn nem állásához valamilyen jogi hatást fűznek. Ezek többségükben anyagi jogi rendelkezések, azok, amelyeken az érdemi döntés alapul. A Pp. a bírósági pervezetés körébe utalja a relevancia kérdésének eldöntését. Mivel a bíróságnak hivatalból kell ügyelnie arra, hogy a bizonyítás ne terjedjen ki az ügy eldöntése szempontjából érdektelen tényekre [Pp. 133. § (2) bekezdés], a tényállás megállapításánál is csak az anyagi jogszabály által meghatározott releváns tények kaphatnak szerepet és a bizonyítékok értékelésénél is ezek kiszűrítését kell szem előtt tartani. Amennyiben a bíróság a lényegi bizonyítékokat megállapította, azokat kell a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően egyenként és egymással is összevetve, kellő súllyal mérlegelnie. A tényállás tisztázási kötelezettség – ahogyan a bizonyítás felvételi kötelezettség is – ennek megfelelően a bíróságot csak a jogilag releváns tények tekintetében terheli, amit a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi rendelkezések határolnak be (hasonlóan: BH2005. 336.).

[39] A személyiségi jogsértés megvalósulása szempontjából nincs jelentősége a személyiségi jogot sértő fél tudattartalmának: ha a személyiségi jogsértés megtörténik, ahhoz a jogszabály – akár szándékos, akár gondatlan magatartással vagy mulasztással követték el azt – különböző jogkövetkezményeket fűz. A Ptk. személyiségi jogvédelmi rendszerének központjában tehát a jogában sértett fél áll. Így ha személyiségi jogot sértőnek lehet tekinteni az alperes magatartását, illetőleg mulasztását, akkor ahhoz a személyiségi jogsértés szankciói társulhatnak. A tudattartalom az egyik lehetséges jogkövetkezmény alkalmazásánál, a sérelemdíj mértékénél kaphat szerepet. Jelen esetben azonban az eljáró bíróságok jogalap hiányában utasították el a felperes kereseti kérelmét, a jogkövetkezmény alkalmazásának lehetőségéig így – helyesen – el sem jutottak.

[40] Az áramhasználati megállapodás két verziójának felvázolása ugyanakkor új tényállítás a felperes részéről a felülvizsgálati kérelemben, amire a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásra is irányadó Pp. 235. § (1) bekezdése alapján nincs lehetőség. Erre tekintettel a Kúria azt figyelmen kívül hagyta.

[41] A felperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 213. § (1) bekezdését mert nem döntött teljeskörűen a kereseti kérelmeiről, mindazon személyiségi jogokról, amelyek alperes általi megsértését állította.

[42] A Pp. 213. § (1) bekezdése az ítélet teljességének követelményét fejezi ki. Ez annyit jelent, hogy az ítéleti döntésnek ki kell merítenie a perben elbírálásra kerülő kereseti és – ha

volt ilyen – viszontkereseti igényeket, egyben ki kell terjednie az ellenkérelemre, valamint a viszontkereseti formát nélkülöző kérelmekre, így az esetleges beszámítási kifogásra is.

[43] A másodfokú bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdésének követelményét nem szegte meg, teljeskörűen döntött a kereseti kérelemről: azt alaptalannak találta, egyetértve az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletével. Határozatának indokolásában a „személyes szabadság cselekvési korlátozásának” személyiségi jogi minősítésével kapcsolatban csupán utalást tett, majd a továbbiakban kifejtette azt a lényegi álláspontját, hogy az alperes magatartása jogellenesség hiányában nem sérthet személyiségi jogot. Valójában ezért találta jogalapjában alaptalannak a keresetet. Erre tekintettel szükségtelen lett volna részleteznie a felperes által megnevezett különböző személyiségi jogokat, amelyeket – véleménye szerint – az alperesi magatartás sértett.

[44] A felperes ugyanakkor ezzel kapcsolatosan nem a jogerős ítélet, hanem az alperes magatartása jogellenességét igyekezett megsértett jogszabályhellyel alátámasztani. A felülvizsgálati kérelem ilyen tartalommal való előterjesztése azonban – ebben a részében – nem felel meg az 1/2016. (II. 15.) PK véleményben írt követelményeknek, hiszen annak értelmében a félnek a jogerős ítélet által megsértett jogszabályhelyet kell megjelölnie és az ezzel kapcsolatos jogi érveit kifejtenie.

[45] Ezt követően a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítéletnek azt a megállapítását kifogásolta, hogy az alperes részéről a szerződés megszüntetése nem minősül jogellenes magatartásnak. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy a szívességi használati szerződés révén a szerződésnek maga is részese volt, emiatt sérti a másodfokú bíróság álláspontja a Ptk 6:62. § (1) bekezdését. A Ptk-nak ez a rendelkezése a szerződést kötő felek együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét rögzíti. Mivel a felperes a felülvizsgálati kérelmében nem fejtette ki, hogy a szerződés megszüntetésének a ténye, amivel kapcsolatosan a jogerős ítélet a jogellenesség hiányára utal, hogyan függ össze az együttműködési és tájékoztatási kötelezettséggel, az ítéleti megállapítás azt mennyiben sérti, az – az 1/2016. (II. 15.) PK véleményben írtakra tekintettel – nem volt vizsgálható.

[46] Megjegyzi a Kúria, az édesanyával létrejött jogviszonyra – annak keletkezési idejéből adódóan – a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.) szabályai irányadók, figyelemmel a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 54. §-ára, 8. § (1) bekezdésére.

[47] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek a jogerős ítéletet, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdésének alkalmazásával a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartotta.

Záró rész

[48] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes köteles az alperes jogi képviselőjével összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költségét megfizetni, amelyet a Kúria az elbírált felülvizsgálati értékhez, a kifejtett munkához mérten határozott meg ÁFA-val növelt összegben [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése].

[49] Köteles továbbá a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés *f)* pontja alapján előzetesen le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére külön felhívásra az államnak a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.

§ (2) bekezdése és 14. §-a alapján. Az illeték mértékét a Kúria az Itv. 50. § (1) bekezdése alapján határozta meg, csökkentve a 8. sorszámú végzésben a vagyoni kárigény kapcsán figyelembe vett illetékmértékkel, amelynek a jogszabály szerinti mérséklése is megtörtént.

[50] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el Pp. 274. § (2) bekezdése alapján.

[51] Az ítélet ellen a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2021. május 4.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró, Dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő